

U novembru 2016. rumunsko Ministarstvo energetike predstavilo je Nacrt strategije razvoja sektora energetike od 2016 - 2030. sa perspektivama do 2050. Ovo je dobra prilika da se napravi osvrt na evoluciju rumunskog elektroenergetskog sektora u prethodnih 25 godina. Energetski sistem zemlje dizajniran je 1950. reflektujući, s jedne strane, prirodne resurse zemlje, koji se sastoje od praktično neograničenih nalazišta nisko kvalitetnog uglja, ograničenih rezervi nafte i prirodnog gasa i povoljnih hidro resursa i, s druge strane, rastuću potrošnju električne energije.

Velike termoelektrane na ugalj izgrađene su 1960-ih kako bi se obezbedilo kontinuirano snabdevanje zemlje električnom energijom. Dodatno, da bi se izašlo na kraj sa problemima zbog nestašice uglja i zadovoljila tražnja tokom vršnih perioda, izgrađene su velike hidroelektrane. Njihov ukupni kapacitet iznosio je 5,2 TW i imale su oko 100 brana, od čega su 89 velike brane.

Zbog nestašica struje, koje su prouzrokovane rastućom potrošnjom u mašinskoj industriji, preradi metala, hemijskom kompleksu, cementarama i rudarstvu, Vlada se odlučila za izgradnju prve nuklearne jedinice 1978.

Tako je 1990. Rumunija imala 23 TW instalisanih kapacita od čega su 26,8 TW činile termoelektrane i 5,5 TW hidroelektrane. Pored toga, u većim gradovima su izgrađene elektrane na prirodni gas.

Nakon 25 godina restrukturiranja energetskog sektora, instalisana snaga za proizvodnju električne energije ostala je konstantna, 23 TW, ali sa drugačijim odnosom izvora energije - ugalj čini 27%, gas i mazut 23%, hidroenergija 28%, nuklearna energija 6%, vetar 13%, solarna energija 5%.

Tokom ovog perioda, promenila se i struktura potrošnje. Najveća istorijska potrošnja, 84 TWh, zabeležena je 1989. što je uz domaću potrošnju zahtevalo uvoz dodatnih 9 TWh. Nakon 1990. došlo je do drastičnog restrukturiranja industrije, uz masivna otpuštanja i zatvaranja postrojenja, posebno velikih potrošača, kao što je metalska industrija, mašinogradnja, petrohemijski kompleks. Efekat je bio značajno smanjenje potrošnje, a minimum, 49 TWh, zabeležen je 1989.

Nakon toga, počinje period rasta potrošnje, paralelno sa oživljavanjem privrede, ali nakon ekonomske krize 2008. rast BDP-a je odvojen od potrošnje električne energije. Ovo je posledica restrukturiranja ekonomije i uvođenja novih tehnologija sa niskom potrošnjom električne energije. Shodno tome, potrošnja se poslednjih godina stabilizovala na oko 60 TWh.

Konstantni kapaciteti za proizvodnju, uz smanjenu potrošnju, kreirali su ideju da se proizvodni kapaciteti nedovoljno koriste, zbog čega bi bilo važno za svaku strategiju sektora

energetike da proceni perspektive potrošnje električne energije.

Teorije stalnog rasta tražnje nisu istinite i izvoz značajnih količina električne energije ne može biti pouzdan argument za investicije u sektoru, osim ako su dogovorene kroz dugoročno i garantovane sporazume o kupovini.